

Szóbeli felvételi meghallgatás – 8. évfolyamos tanulók számára

Időpont: 2022. február 28. hétfő, 10.00-14.00 - beosztás külön

A szóbeli vizsgára hozd el a **személyi vagy diákigazolványod**, a jegyzeted, ha szükséges, és az általános iskolai nyolcadikos **ellenőrződ** kinyomtatott példányát!

A szóbeli vizsga során *szövegértési*, valamint *logikai képességet*, *véleményalkotási készséget*, *általános műveltséget* mérünk.

A tanuló **4 feladatot old meg otthon**, előre tud készülni, így kb. 5 perc alatt lefelel a vizsgán. Az otthoni felkészülés kb. fél és 1 óra közötti időtartam.

Feladatok: 1. A tanuló önállóan **beszél önmagáról**; 2. A kiválasztott **szakember munkájáról önállóan beszél**; 3. az előre kiválasztott **szövegről önállóan beszél**; 4. a kihúzott **matematikai feladványt önállóan megoldja**.

- feladat: **Beszélg röviden magadról!** (5-10 mondat, amit fontosnak tartasz): *milyen tanuló vagy, milyen a magaviseleted, miben vagy jó, mit kell még fejlesztened, mi a hobbid, szívesen olvasol-e, az iskolában milyen közösségi munkában veszel részt, pl. ünnepeken, énekelsz, táncolsz, szavalsz, sportolsz-e valamit, stb.*
- feladat: A következő kérdés arra a szakmára vonatkozik, a melyikre jelentkeztél, vagy amelyekre leginkább szeretnél jönni.
Nézz utána, és 5 mondatban foglald össze, **milyen munkát végez az a szakember, akinek a képzésére jelentkeztél?** (munkakör, tevékenységek, feladatok)
Iskolánkban megszerezhető szakmák: Kereskedő és webáruházi technikus / Logisztikai technikus / Turisztikai technikus
- feladat: Válassz ki az alábbi 8 szöveg részlet közül **egyet**, otthon olvasd el és röviden **foglald össze a tartalmát, rövid címet is adj neki!**
- feladat: Az utolsó oldalon található **matematikai-logikai feladatok** közül egyet fogsz húzni a vizsgán, elolvasása után a vizsgáztató tanárnak meg kell válaszolnod!

Budapesti Gazdasági SZC Vásárhelyi Pál Technikum

1. Michael Ende: Momo -részlet

Így esett, hogy Momónak rengeteg látogatója volt. Valaki szinte mindig üldögélt nála, s élénken magyarázott neki. S akinek szüksége volt rá, de nem tudott elmenni hozzá, elküldött érte, hogy jöjjön el. S aki még nem vette észre, hogy szüksége van rá, annak azt mondták a többiek: „Eredj csak Momóhoz!”

Ez a mondat idővel bevett szokássá vált a környező emberek közt. Mint ahogy azt mondjuk: „Minden jót! – vagy: – Jó étvágyat! – vagy: – Tudja a jó ég! –, éppen úgy mondogatták mindenféle alkalommal: – Eredj csak Momóhoz!”

De hát miért? Netalán olyan hihetetlenül okos volt Momo, hogy mindenkit elláthatott volna jó tanáccsal? Mindig meglelte a megfelelő szót, ha valaki vigaszra szorult? Tudott bölcsen és igazságosan ítélni?

Dehogyan, ilyesmit Momo éppúgy nem tudott, akár a többi gyermek. Olyasmit tudott netalán Momo, ami az embereket jókedvre derítette? Tudott, mondjuk, szépen énekelni? Vagy valamilyen hangszeren játszani? Vagy – mivel mégiscsak amolyan cirkuszfélében lakott – tudott netalán táncolni vagy akrobatikus számokat bemutatni?

Nem, nem, ilyesmit se tudott.

Netán varázsolni tudott? Ismert valami titokzatos bűvigét, amivel minden gondot s bánatot elűzhetett? Tudott tenyéréből olvasni vagy másképpen megjósolni a jövőt?

Dehogyan, dehogyan, semmi ilyesmi.

A kis Momo egyet tudott, ahogyan rajta kívül senki: hallgatni másokat. Nincs ebben semmi különös, mondhatja netán némelyik olvasó, hallgatni akárki tud.

Csakhogy ez tévedés. Valóban hallgatni a másikat csak igen kevés ember tud. S ahogyan Momo értett ehhez, annak a világon párja nem volt.

Momo úgy tudott hallgatni, hogy ostoba embereknek egyszeriben okos gondolatuk támadt. Nem mintha bármit szólt vagy kérdezett volna, ami a másiktól előcsalogatta az okos választ, dehogyan, ő csupán ült és hallgatott.

A SUNNYOGÓ

A sikátorbeli kiskutya megállt tőlem körülbelül tizenöt méterre, majd leült, és csak bámult rám.

– Gyere ide! – szóltam neki, de meg sem mozdult. Ekkor elindultam felé, de elszaladt. Vállat vontam, és továbbmentem, de amikor hátranéztem a vállam fölött, láttam, hogy megint követ.

Bementem a boltba, ahol a hajhálós hölgy mindenkire megpróbálja rászógni az ingyenes sajtfalatkákat.

– Vehetek? – kérdeztem.

– Azért vannak – mondta.

Fel is markoltam belőle négy marékkal.

– Remélem, majd elmondod a mamádnak, hogy finom volt. Hátha legközelebb vásárolni is fogtok belőle.

– Hogyne.

– Jól van – nyugtázta. Sajnálta szegényt. Nem valami felemelő meló drága sajtot árulni egy középszerű boltban.

Amikor kiléptem az utcára, a kutya már ott várt rám. Ezúttal közelebb volt, de láttam rajta, hogy nagyon reszket. Letettem egy darabka sajtot a járdára, majd hátráltam vagy hat métert. A kis fickó óvatosan közelebb somfordált, majd befalta a sajtot. Letettem egy újabb darabkát, de ezúttal csak három métert hátráltam. Addig ismételtettem ezt a procedúrát, amíg a kezemből nem kezdett enni. Szerintem legalább tíz deka cheddart habzsolt be, majd akkorát böffentett, amelyet még nekem se sikerült soha. A lehelete azonban nem volt kifejezetten rózsás. Ezután nekidőlt a lábamnak, és úgy reszketett, hogy még én is beleremegtem.

Felkaptam a földről, és egy csendes mellékutcán elindultam vele hazafelé. Nem akartam, hogy meglássonak, amint egy ilyen lányosan aprócska kutyát viszek a karomban. Az még annál is rosszabb lett volna, mintha egy könyvvel a kezemben kapnának rajta.

3. Paul Griffin: Ahol a barátom, ott az otthonom – részlet

Annyira össze voltam zavarodva, hogy arra a metróra szálltam fel, ami a régi lakásunk felé vitt. Csak az utolsó megállónál döböntem rá, hogy elnéztem az irányt, amikor már mindenki leszállt. Én is leszálltam. Odakint kellett körbemennem, ahol több fény volt.

Flippel nekivágtunk a sétánynak. Most nem csóválta a farkát menet közben, ahogy máskor, amikor szép időben végigsétálunk a tengerparton. Láttam, hogy kezdi átvenni a rossz kedvemet. Egy kerekesszékes ember közeledett felénk a másik irányból. Mindkét lába hiányzott, és két pohárba gyűjtötte az alamizsnát. Elkezdte mesélni, hogy mire kell neki a pénz, de nem igazán figyeltem arra, amit mond, mert folyamatosan a szemét néztem. Valahogy olyan ismerősnek tűnt, de fogal-

mam sem volt, hogy miért. Ötven dollárt adtam neki – az eladó a Strandnél ugyanis ötvedolláros bankókban fizetett.

A kerekesszékes férfi a pénzre nézett, majd rám, majd fel az égre, és elkiáltotta magát. – Juhú! – Ezután megpördült a székével, és mindenkinek dicsérni kezdett, aki hajlandó volt meghallgatni őt.

– Ez a kölyök egy angyal! De komolyan. Igazi erő lakozik benne. Ez a fiatalember tényleg érti! Megvan benne a bölcsesség. Öcsi, téged az ég küldött. Akárcsak a kiskutyádat. Feldobtad a napomat, kis haver. Nagyon feldobtad. Nem a pénz miatt, esküszöm, hanem a szíved miatt. Áldjon az ég! Nem is tudod, hogy ez milyen sokat jelent nekem.

Ekkor ugrott be, kire emlékeztet a fickó. Mamára. Ugyanazok a vidám, nevető szemek, amelyek még a szomorú pillanatokban is mosolyognak. Eszembe jutott, amikor azt mondta, hogy adjam oda a nálam lévő egy dollárt a nőnek, aki eladta Flipet. Én azt mondtam, hogy ez csak egyetlen dollár, de mama a szemembe nézett, és azt mondta, hogy ez annak a nőnek sokkal többet jelent.

Ez a kerekesszékes ember igazi mágus volt. Sikerült azt éreztetnie velem, hogy a mama lelke még mindig itt van valahol. Jobban lettem, ahogy Flip is.

4. Wolfgang Herrndorf: Csikk - részlet

Sohasem volt becenevem. Úgy értem, az iskolában. De amúgy sem. A nevem Maik Klingenberg. Maik. Nem Maiki, nem Klinge, és nem is valami más baromság. Mindig csak Maik. Kivéve, amikor hatodikban egy rövid ideig Psychónak hívtak. Persze nem valami nagy szám, ha valakit Psychónak hívnak. Nem is tartott sokáig, és utána megint Maiknak neveztek.

Ha valakinek nincs beceneve, annak két oka lehet. Vagy eszelősen unalmas fazon, és ezért semmi sem ragad rá, vagy nincsenek barátai. Ha döntenem kellene a kettő közül, akkor, őszintén szólva, szívesebben választanám azt, hogy nincsenek barátaim, minthogy eszelősen unalmas legyek. Mert, ha az ember unalmas, akkor automatikusan nincsenek barátai, vagy csak olyanok, akik éppolyan unalmasak, mint maga a fazon.

De van még egy harmadik lehetőség is. Mert az is lehet, hogy az ember unalmas, és barátai sincsenek. Attól félek, ez az én bajom. Legalábbis ami-

óta Paul elköltözött. Már az óvoda óta Paul volt a legjobb barátom, szinte mindennap találkoztunk, mígnem aztán a totál lökött anyja úgy döntött, a zöldből akar élni.

Ez nagyjából az idő tájt történt, amikor gimnáziumba mentem, és ettől az egész még nehezebb lett. Akkortól szinte alig láttam Pault. Hacsak nem kerültem meg a fél világot az S-bahnnal, de onnan még hat kilométert kellett biciklizni a házukig. Ráadásul Pault teljesen megváltoztatta az ottani élet. A szülei elváltak, ettől totál magába roskadt. Úgy értem, tényleg magába roskadt. Gyakorlatilag az erdő mélyén lakott az anyjával, amitől teljesen elmocsarasodott. Elposványosodott. Amúgy mindig is megvolt a hajlama az elmocsarasodásra. Folyton ösztökélni kellett. Ám odakint már senki sem ösztökélte, így a teljes posványba süppedt. Ha jól rémlik, legfeljebb háromszor látogattam meg. Mindig annyira lehangoló volt, hogy soha többé nem vágytam vissza. Paul megmutatta a házat, aztán a kertet, az erdőt, az erdőben a magaslest, ahol folyton ült, és figyelte az állatokat. Csakhogy egyetlen fia állat sem mutatkozott, természetesen. Két óra alatt mindössze egy veréb szállt arra. És még naplót is vezetett minderről!

5. Janikovszky Éva: Kire ütött ez a gyerek?

Ha magnózom, Emil bácsi csak sóhajt, hogy pedig kiskoromban mennyire szerettem a zenét, anyukámnak meg az jut az eszébe, hogy az sincs rendjén, hogy nekem nincsenek barátaim. Mert nem hiszik el, hogy vannak, csak azok is otthon ülnek görbe háttal a rossz levegőben, és naphosszat bögetik a magnót. Esetleg heverésznek világos nappal a rekamién.

Hiába is kérdezi tőlem apa, hogy milyen ember lesz így belőlem, mert én sem tudom, pedig már sokszor gondolkodtam rajta. Lehet, hogy még nőköt centit, de hármát biztosan, és egy vagy két számmal nagyobb cipőt hordok, és remélem, megerősödnek a karizmaim, és szélesebb lesz a vállam, és szakállam is fog nőni. De azért egy kicsit hasonlítok majd az apura, és egy kicsit az anyura, és ha majd ők öregek lesznek, és ott ülnek a parkban a padon, akkor újra mutogatni fogják mindenkinek a fényképet, hogy ez pedig a nagyfiunk, biztosan látta már a tévében, és olvasta az újságban, mert világhírű, igen, ő az,

aki elérte és bejárta és felfedezte,
megnyerte és túlszárnyalta és megdöntötte,
megtalálta és elfogta és megmentette,
legyőzte és felszabadította és kikiáltotta,
átélte és megírta és megzenésítette.

És akkor majd mindenki köréjük gyűlik, és csak csodálkoznak és ámuldoznak, hogy nahát, ez volna a maguk fia?!

Szinte hihetetlen!

Büszkék lehetnek rá!

És akkor végre apukám se fogja mondani, hogy tudtam, tudtam, előre megmondhattam volna.

Budán, a Rózsadombon van a Gül Babáról elnevezett kis utca. Abban egy réges-régi épület: a Gül Baba síremléke. Ezt még a török hódoltság idején, a XVI. században építették. Ama nagyon kevés megmaradt török építmény közé tartozik, amelyet a 150 évig itt uralkodó törökök hazánk területén emeltek. Azóta is nyilvánított kegyhely, amelyet az ide kerülő törökök áhítatosan felkeresnek. De hát ki volt ez a Gül Baba? Ha egy közvélemény-kutató felkeresné az utca lakóit, alighanem kisebbségben maradnának azok, akik többé-kevésbé pontosan tudnák, hogy ki volt az a férfi, aki több mint négyszáz éve békeesen nyugszik a rózsadombi épület alatt. Valójában még csak azt se tudjuk, hogy ez a Gül Baba családi neve volt-e, vagy díszítő név, amelyet tisztelői adtak neki. „Gül” — törökül rózsát jelent. „Baba” — apa vagy atya, esetleg bácsi. Tehát, ha nem személyes családi név, akkor azt is jelentheti: Rózsák atyja, azt is: Rózsa bácsi. Ez pedig idős férfiúra utal. Nagyon régen úgy képzeltek, hogy csataterén hősi halált halt vezér lehetett. Ez nem valószínű, mert ilyen csatateri hősöket nem illetnek „atya” vagy „bácsi” jelzővel.

Az újabb kutatások már úgy vélik, hogy magas rangú mohamedán főpap volt, aki a budai Mátyás-templomból átalakított főmecsetben prédikált.

Ő tartotta a gyászbeszédeket a hősi halált haltakért. Különböző, egykori török híradásokból azt következtették ki, hogy ő lehetett az a gyászünnepi szónok, aki a hősi halottakra emlékezve és emlékeztetve, Allahhoz emelte lelkét, és holtan esett össze a szószéken.

7. Vekerdy Tamás: Népmese – részlet

A népmesében, a mesében a végén minden jóra fordul, győz az igazság. A gonosz elbukik, a jó győzedelmeskedik.

„Mint a mesében” mondjuk, ha netán az életben ilyesmit tapasztalunk. De inkább megszólalásképpen alkalmazzuk ezt a „mint a mesében” kifejezést, amikor valakinek a túlzott várakozását akarjuk lehűteni, reménytelen ábrándozásából vissza akarjuk húzni a szerintünk egyáltalán nem mesei és nem mesés valóságba.

Olyan idők is voltak, amikor egyes szakírók – de nem szakemberek – azt követelték, hogy ne fertőzzük mesékkel a gyerekeket, mert az eltereli őket a valóságtól.

Gyerekekkel foglalkozó igazi szakember – orvos, pszichológus, nevelő – ennek mindig az ellenkezőjét állította. A mese, éppen a mese, közöl olyan *valóságokat* a gyerekekkel életről és halálról, gyűlöletről és szeretetről, amelyről más nyelven még nem tudunk beszélni vele, de aminek az érzelmi rezdüléseit vagy a fantáziaképeit nap mint nap átéli.

És most azt szeretném ehhez hozzátenni, *hogy a mesének még felnőtt értelemben is igaza van.*

8. Vekerdy Tamás: A nap tagolása – részlet

Kimerültek vagyunk.

Végigrohanjuk a napot és aztán este valahol lero-
gyunk, esetleg egy tévékészülék, esetleg egy bár-
pult előtt. Reméljük: *most majd kikapcsolódunk.*

De aztán: *nem tudunk elaludni.* (Vagy: felébre-
dünk valamikor éjszaka, mondjuk úgy fél egy és fél
kettő között. Zsibonganak bennünk a nappali gon-
dolatok – na persze, még hatkor is lehajtottunk egy
méregerős kávét – és nem tudunk újra elaludni.)
Esetleg altató után nyúlunk. És ájult álomba zuha-
nunk, úgy kell minket reggel felverni. Akkor persze
magunkba döntünk egy bögre forró kávét, hogy va-
lahogy magunkhoz térjünk.

És kezdődik az egész, előlről.

Meddig lehet ezt bírni?

A statisztikák azt mutatják: *nem sokáig.*

Churchill és munkatársai egybehangzóan arról
számolnak be, hogy a németek, japánok és olaszok
ellen vívott második világháborúnak ez a legna-
gyobb politikusa a háború és a londoni bombázások
legfeszültebb időszakában is, amikor személyes dön-
téseire úgyszólván percenként szükség volt, *délután
mindig aludt!*

Egy félórácskát legalább.

Budapesti Gazdasági SZC Vásárhelyi Pál Technikum

4. feladat: Az alábbi **matematikai-logikai feladatok** közül egyet fogsz húzni a vizsgán, elolvasása után a vizsgáztató tanárnak meg kell válaszolnod!

1. Osztzkodás

Egy kosárban öt alma van. Az almákat úgy kell elosztani öt ember között, hogy mindegyik kapjon egy almát és a kosárban is maradjon egy alma.

2. A szabó

A szabónak van egy 16 méteres posztódarabja, ebből minden nap levág két métert. Hányadik nap vágja le az utolsó darabot?

3. A zokni

Egy fiókban 12 piros és 12 kék zokni van. Vakon húzva legalább hányat kell kivenni, hogy legyen két azonos színű zoknink?

4. Indián

Egy csónakban két indián ül. megszólal az egyik. „Te az én fiam vagy, de én nem vagyok a te apád.” Hogyan lehetséges ez?

5. Tej

1 literes edényben 6 dl tej van. Öntsünk hozzá még 6 dl-t. Mennyi tej lesz az edényben?

6. Négy háromszög

Hat gyufaszáלבól állíts össze négy egybevágó, egyenlő oldalú háromszöget.

7. Nulla felírása három ötössel

Hogyan lehet felírni a nullát három ötössel?

8. Páros vagy páratlan

Páros vagy páratlan az első száz prímszám szorzata?

Jó felkészülést és sikeres vizsgázást kívánunk!

